

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ ΤΑΛΛΕΎΡΑΝΔΟΣ

Ο Ταλλεϋράνδος ως ύπουργός. Η απληστία του. Κλεψιές, άτιμιές, άπάτες, άχρειότητες. Τα πάντα για τὸ χρῆμα. Τὸ περιφῆμο ἄμαξι του, πού δὲν εἰνεοῦσε τὸ πλῆθος. Ἐνας ἔρωτας του. Ἡ ξανθεμολλεῦσα κ. Γκράν. Οἱ ἐξευτελισμοὶ τοῦ Ταλλεϋράνδου. Πῶς τοῦ ἔφευγαν τὰ μέλη τοῦ Διευθυντηρίου. Ταλλεϋράνδος καὶ Μ. Ναπολέων. Ἡ γνωριμία τους. Ἡ συνεργασία τους. Ο Ναπολέων περὶ Ταλλεϋράνδου, κλπ.

Γ'.

ΤΟ προηγούμενο σημειώμα μας περὶ τοῦ διαβόητου Ταλλεϋράνδου ἐγράψαμε ὅτι ὀκτὸ ἡμέρες μετὰ τὸν διορισμὸ του ὡς ὑπουργοῦ, ἐκκλιφοροῦσε κιόλας ἡ φήμη ὅτι εἶχε μαζέψει πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα, ποσὸ τεράστιο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἦταν λοιπὸν κινῶν καταραστὴς ὁ Ταλλεϋράνδος; Κάτι χειρότερο. Ἦταν ἕνας ὑπουργὸς πού ἐμπορευόταν τὴ θῆρα του!... Ἡ απληστία του, τὸ πάθος του γιὰ τὴ σπατάλη, ἡ ἀνάγκη νὰ ζῆ μέσα στὴν μεγαλύτερη χλιδῆ, τὸν ἐσπρωχναν σὲ πράξεις, γιὰ τίς ὁποῖες θὰ κοκκίγιζε καὶ ὁ θρασύτερος σημερινὸς καταραστὴς.

Τις ληστείες πού ἔκανε—διότι περὶ ληστεϊῶν ἐπόκειτο—τις εἶχε ὀργανώσει μὲ μεγάλη τέχνη ὁ Ταλλεϋράνδος. Εἶχε σ' ὅλα τὰ Κράτη πρῶταρες, οἱ ὁποῖοι διεπαγματοῦντο φανερά μὲ τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς πολιτικούς ἀρχηγούς διάφορες ὑποθέσεις. Κάθε εὐκολία, κάθε συμβασις, κάθε συνθήκη, κάθε κρουσφιέτι, μὲ μὰ λέξι, τὸ ἐπιθροῦντο ἀδρότατα!...

Παντοῦ ὅπου μνημόνευε ὅτι μπορούσε νὰ κἀνὴ κάποιον «μπιά» α», ἔστειλε ἀμέσως τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἐνας σχετικὸς κατ'ὸν ἄλλο, ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύη μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ταλλεϋράνδου, περιεῖχε δεκαέντε καὶ πλέον ὀνόματα βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχε πάρει σὲ διάστημα δύο χρόνων πού τὰ δεκατρία ἐκατομμύρια φράγκα, γιὰ διάφορες εὐκολίες καὶ βρομοδοουλίες!...

—Ὅταν δὲν συνωμοτεῖ, παζαρευεῖ, ἔλεγε ἐπιγραμματικώτατα γιὰ τὸν Ταλλεϋράνδο ὁ Σατωμπριάν.

Μὲ τέτοια μυθώδη ποσὰ πού ἐκέρδιζε ἦταν φυσικὸ νὰ κἀνὴ τὴν πὸ σπατάλη ζωή. Καὶ πράγματι πετοῦσε κινωλετικῶς στὸν ἄερα τὰ χρῆματα ὁ Ταλλεϋράνδος. Ἐξοῦσε σὰν ἡγεμόν! Γιὰ τὸ θαυμάσιο ἄμαξι του μιλοῦσε ὅλο τὸ Παρίσι. Ὁ Ταλλεϋράνδος τὸ εἶχε παργγίσει σ' ἕνα Παρισινὸ τεγοστασιάρχη, ἀλλ' εἶχε ξεζῆσει νὰ τὸ πληρώσει. Μία μέρα, ἐνὸ ἔβγαινε ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο, ὁ ἐργοστασιάρχης αὐτὸς τὸν ἐληθῆσε καὶ τοῦ ἐπενθῆσε ὅτι δὲν εἶχε ἐξοφλήσει τὸν λογαριασμὸ του.

—Φυσικὰ ἀπάντησε ὁ Ταλλεϋράνδος, σὰς ὀφείλω τὰ χροῦματα τοῦ ἄμαξοῦ καὶ πρέπει νὰ πληρωθῆς. Εἶνε στοιχειωδῶς δίκαιον αὐτὸ πού ζήτησ...

—Τὰ χρόνια εἶνε δύσκολα, ἐξοχῶτα, ἔσταινε νὰ προσθέσῃ ἐνθυνασιαμένως ἀπ' τὴν ἀπάντησ τοῦ Ταλλεϋράνδου ὁ ἀμαξοποιός. Θὰ μὲ καθεποζοῦσαντε ἂν μὲ πληρώσαντε.

—Μὰ φίλε μου, δὲν ἔπαρξε καμιά ὑποχρῶσις σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀπάντησε καὶ πάλιν ὁ Ταλλεϋράνδος, χριπώντας τὸν ἔλαρσο στὸν ὄνο. Ὅταν ὀφείλει κανεῖς, πρέπει νὰ πληρῶν.

Συγγνώμης εἶχε ἀνοξίει ὁ Ταλλεϋράνδος τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξοῦ του καὶ ἐταμαζότανε νὰ μὲν μέσα.

—Καὶ πότε θὰ μὲ πληρώσετε; τὸλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ ἐργοστασιάρχης;

—Πότε; ἀπάντησε ὁ ὑπουργός, βροντάντας θημιωμένος τὴν πόρτα. Εἶσατε πολὺ περιεργός, φίλε μου... Ἀκούσ ἐκεῖ ἐρώτησι!

Τὸ ἄμαξι ἐκινήθηκε ἀμέσως καὶ ἀπεμακρῖνθη. Καὶ ὁ διατυχῆς ἐργοστασιάρχης ἔμεινε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα καὶ ἀδειανὰ τὰ χέρια!...

Ὅμοια αὐτὰ ὄμοια, ὅλα αὐτὴ ἡ χλιδῆ καὶ ἡ πολιτέλεια ἦσαν ἡ ἐπιφάνεια. Στὸ βάθος κρυβότανε μεγάλη δυστυχία. Ὁ Ταλλεϋράνδος ὡς ὑπουργός δὲν εἶχε καμιά ἔπσταση. Ἦταν ἕνας ὑπέρτης τῶν μελῶν τοῦ Διευθυντηρίου, ἐπαρφοτισμένος νὰ ἐκτελή τις διαταγές των. Τὸ

Διευθυντήριον τὸν εἶχε διορίσει ὑπουργὸ καὶ συνεπῶς μπορούσε νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

Ἄλλα δὲν ἦταν μόνον αὐτό. Μεταξὺ τῶν διευθυντῶν καὶ τοῦ Ταλλεϋράνδου ὑπῆρχε μῖσος καὶ περιφρόνησις. Οἱ διευθυνταὶ ἦσαν ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ, πού ἡ καταγῆς τῆς Ἐπαναστάσεως τοὺς εἶχε ἔξαινα ἀνεβάσει στὰ ὑψητὰ ἀξιώματα. Ὁ Ταλλεϋράνδος ἦταν αὐτοκρατῆς, γινὸς ἀριστοκράτης. Μολαταῦτα ἔκειναι τὸν θεωροῦσαν ὡς ἕναν ὀκνηρὸ ἀνθρώπο, ἕνα εὐγενῆ, χωρὶς ἀξία. Κι' ὁ Ταλλεϋράνδος πάλιν τοὺς θεωροῦσε ἀγροίκους καὶ ἔπασιμένους.

Ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Διευθυντηρίου ἀντιπαθῶδες τὸν Ταλλεϋράνδο πὸ πολὸ ὁ Ρωιτέλ. Καὶ νὰ τί ἐγράφε γιὰ τὸν καταραστὴν ὑπουργό:

«Ὁ Ταλλεϋράνδος δὲν εἶνε μία, εἶνε ὅλες μαζί ἡ μίστιγες τῆς κανονίας! Εἶνε τὸ πρότυπο τῆς προδοσίας καὶ τῆς διαφθορᾶς! Εἶνε ἕνας πονηροεισμένος λακῆς τοῦ πάλαιου καθεστῶτος (τῆς βασιλείας). Θὰ ἔκανε γιὰ ὑπέρτης στὶς παρῆτες τῶν εὐγενῶν ἂν δὲν ἦταν ζωτῶς! Εἶνε ζωλὸς στὰ πόδια, στὸ πνεῦμα, στὴν καρδιά!»

Ὁ Ρωιτέλ δὲν ἔχανε καμιά εὐκαιρία νὰ ταπεινώσῃ καὶ νὰ ἐξευτελίξῃ τὸν Ταλλεϋράνδο.

Μία μέρα τοῦ ζήτησε μιά πληροφορία. Ὁ Ταλλεϋράνδος δὲν κατόρθωσε νὰ τοῦ τὴν δόσῃ, γιατί, καθὼς ἔλεγε, δὲν τοῦ εἶχε μείνει χρόνος νὰ συγκεντρώσῃ τις ιδέες του.

—Ἄν σὰς χρειάζεται νὰ μείνετε μόνος γιὰ νὰ συγκεντρώσετε τις σκέψεις σας, τοῦ ἐβόνασε ὁ Ρωιτέλ, θὰ σὰς παρῶργο ἐγὼ τὰ μέσα καὶ τὸρα ἀμέσως πάλι!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ἔσπρωξε διὰ τῆς βίας τὸν Ταλλεϋράνδο ἀπὸ διπλανὸ δομάτιο καὶ τὸν κλείδωσε. Μετὰ μιά ὥρα ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Ὁ Ταλλεϋράνδος παρουνόστρηκε τότε ἐμπρός σ' ὅλα τὰ μέλη τοῦ Διευθυντηρίου σὲ ἀξιοθνήτη κατάστασι. Εἶχε δινὰτο ποικεζέφαιλο, λόγῳ τῆς κλεισούρας; καὶ τῆς στενοχωρίας του.

—Υπάγε νὰ κοιμηθῆς, τέκνον μου, ἔχεις πνερτό! τὸν εἶπε τότε περιπαικτικὰ ὁ Ρωιτέλ.

Καὶ στοχευμένως στοχῆς συναδέλφους του, πού ζωιογελῶσαν τριγωνικά, ἐπρόσθεσε:

—Βλέπετε λοιπὸν, κύριοι, τί σπουδῶς ὑποκειμένο εἶνε ὁ ὑπουργὸς μας!

Ὁ Ταλλεϋράνδος ξετρελλαινόταν γιὰ τίς γυναῖκες. Ἡ φίλες πού εἶχε κατὰ χρόνος τοῦ εἶχαν στοιχίσει τεράστια ποσὰ. Σὲ καμιά ὥριος δὲν εἶχε τόσο προσκολληθῆ, καμιά δὲν τὸν εἶχε τόσο ἀποροφρῆσει ὡς ἡ περιφρῆσῃ Μαντῆν Γκράν.

Ἡ Μαντῆν Γκράν ἦταν μιά Γαλλίδα γεννημένη στὰς Ἰνδίας. Ἦταν ὀμορφώτη. Ἰδίως ἔθαμνε τοῦ γιὰ τὰ μαλλιά της, τὰ ἦσαν ἀσπιδωτάτα καὶ κατὰξανα, σὰν τὸ χρῶμα!

Ὁ Ταλλεϋράνδος συνεδέετο ἀπὸ χαρμὸ μὲ τὴν Μαντῆν Γκράν, δταν μιά ὑπόθεσις κατασκοπίας προκάλεσε τὴν φυλάξις τῆς ἑσπθῆς Ἰνδῆς. Ὁ Ταλλεϋράνδος πῆγε τότε νὰ τρελλιάθῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Ἐγράφε ἀμέσως στὸν διευθυντὴ Μπαρῶς γιὰ νὰ τὸν βοηθῆσι:

«Τὴν ἀγίασθ, τοῖγαφε, καὶ σὰς βεβαιῶνω, μὲ τὸν πὸ κατηγορηματικὸ τρόπο, ὅτι ποτὲ ἐστὶ ζωή τῆς δὲν ἀνεκατόθρηκε σὲ κανενὸς εἶδους ἔπθεσι. Εἶνε μιά ἀληθινῆ Ἰνδῆ καὶ ἔσρετε ποσὸ τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν γυναικῶν συγχάινεται τὰ σπανάλιας.

Ὁ Μπαρῶς ὀστερο ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐπρότεινε στὸ Διευθυντήριον νὰ ἀπελευθέρωσῃ τὴν Μαντῆν Γκράν. Ἄλλὰ τότε ὁ Ρωιτέλ, ὁ ὀσονδῶς ἔχθρος τοῦ Ταλλεϋράνδου, ξεπετάχτηκε καὶ εἶπε:

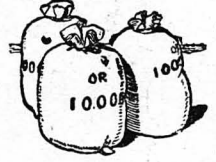
—Εἶνε δάκτυλος τοῦ Ταλλεϋράνδου, τὸ ἀναγνωρίζω. Ὁ ἄπεινος αὐτὸς πρόφηνε πατὰς δὲν ἀρκεῖται νὰ εἶνε ὁ χρῶσιότερος ἔκφυλος. Ἐνοῦσι νὰ ἐξητὶ τὰ γυναικεία του θῆματα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Γαλλία, ὡσὰν νὰ μὴν ὑπάρχουν

Ὁ Ταλλεϋράνδος

Ἡ κ. Γκράν

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ

Σε μία περιφέρεια του Καναδά, στο Κεμπέκ, επικρατεί ένα περίεργο έθιμο σχετικώς με το γάμο. Οι νεόνυμφοι εκεί, όταν τελειώσει ή θρησκευτική τελετή, είνε υποχρεωμένοι να επισκεφθούν έντός της ίδιας ημέρας όλους τους συγγενείς και τους φίλους των. Το βράδυ παρατίθεται τραπέζι στο σπίτι του γαμβρού, το οποίον επακολουθούν οι χοροί. Όταν τελειώσει ή διασκεδάσι και σκηνοθούν όλοι να φύγουν, ή νύφη εξακολουθεί να μένει ακόμη στη θέση της. Τότε την πλησιάζει κάποιος απ' τους καλεσμένους και τή ρωτάει κατά την συνήθεια του τόπου :

— Γιατί κάθεται αυτού μόνη σου ; Τόσο γρήγορα λοιπόν βαρέθηκες το σπίτι του συζύγου σου ;

— Μου έκλεισαν το παπούτσι μου και δεν μπορώ να περπατήσω, άποκρίνεται εκείνη.

Τότε τή σηκώνουν μαζί με το κάθισμά της και τή φέρνουν στη μέση της σάλας. Συγχρόνως όμως μπαίνει κ' ένας κουρφελλιάχης πωλητής υποδημάτων, ο οποίος, μέσα στο γενικό θόρυβο και τις φωνές γονατίζει μπροστά στην άτυχη νύφη, αρραδιάζοντας έπάνω στο πάτωμα ένα σωρό παπούτσια παντός είδους και χρώματος και ζητώντας να βοηθ παπούτσι ταιριάζει με το μονό παπούτσι της νύφης. Όταν επί τέλους κατορθώσει να το βοηθ, τότε το παραδίδει στο γαμβρό, ο οποίος είνε άναγκασμένος να το αγοράσι αντί άδραντής άμοιβής. Τα χρήματα αυτά που πληρώνει ο γαμβρός για να πάρη το παπούτσι, ξεδίδονται όλα από τους προσκαλεσμένους, ένας απ' τους άποίους είνε κ' ο πωλητής των παπουτσιών.

Αν ο γαμβρός δεν είνε προσεκτικός κατά την ώρα της διασκεδάσεως, μπορούν να κλέψουν το καπέλλο ή το παρσοφόρι της νύφης, τα όποια εξαγοράζει πάλι κατά τον ίδιο τρόπο. Καμιά φορά μπορούν να τόν κλέψουν και την ίδια τή νύφη, άπότε είνε υποχρεωμένος να ξεδεμη τή μισή του περιουσία σχεδόν για να τήν πάρη πίσω !...

άροκίτες γυναίκες στον τόπο μας !

Μολταταία ή χωριά Γερών, χάρις στις λυσσοειδεις ενέργειες του Ταλλεφράνδου άτελειωτάωθη και μετά ένα χρόνο έγινε επίσημος σύζυγός του.

**

Η φιλοδοξία του Ταλλεφράνδου δεν τόν άφινε ούτε στιγμή ήσυχου. Δυό φορές είχε επιχειρήσει να γίνη μέλος του Διευθυντηρίου, μα και τις δυό φορές άπέτυχε.

Τότε κερνά ήπειρα, συστηματικά άρχισε να φράξη στα τέσσερα σημεία του άφροντος, ζητώντας να δη ποιά νέα δύνამει θα έπρεβαίλε για να απείσει να τήν θυσιασθή και να τήν έκμεταλλεωθή. Η δύνამει αυτή δεν άρχισε να προβάλλη. Ήταν ο Ναπολέων.

Όταν έγιναν γνωστές ή πρόβει μεγάλης νίκης του Ναπολέοντος στην Ιταλία, ο Ταλλεφράνδου έστειλε να γράψη στο νέο στρατηγό :

« Δαρβάνο τήν τιμήν να σάς άναγγείλω, στρατηγέ, ότι το Διευθυντηριον με άνόμεισε ύποτρογόν των Έξωτερικών Σχέσεων... Θα σπειύω να σάς και στήσω γνωστές διας τός άπάμεις τός όπειας το Διευθυντηριον θα μου άνασθήν να σάς διαβιβάσω, βέβαιος ότι εις το πρόσωπόν εις θά ήθρου τόν πλέον ιδεώδη έκτελεστήν. Η νέα σας και τείον μεγάλη δόξα μάς έχει ήδη πείσει περζι τούτων».

Ο Βοναπαρτης κατάλαβε με τή είδους άνθρωπο είχε να κάνει και έσπεισε να τού άπαντήρη στον ίδιο τόνο :

« Κολοκένομα, τοίγχαρε στο τέλος του γαμήματός του, περζι θα μου δοθή ή εύκαρία ν' άλληγοσάω σηνά μαζί σας και να σάς πείθω διά τού τρέπον αίσιού πόσω βαθεία έκτίμησι τρέφω διά το άτομόν σας».

Αισθάθηκε όμως ποτέ βαθεία έκτίμησι για το άτομο του Ταλλεφράνδου ο Ναπολέων. «Οχι βέβαια. Ήξερε τή άνθρωπος ήταν ο Ταλλεφράνδου, τόν ήξερε καλά... Τόν έκτιμούσε όμως για τήν ελφία του τή μεγάλη και άναμφισβήτητη και για τήν πολιτική του εδωτοφία. Ήξερε ότι ένας τέτοιος άνθρωπος, καταλλάλλως χρησιμοποιούμενος μπορούσε να τού φανή χρήσιμος.

Όταν έγινε Ύπατος, τόν θιμήθηκε άμέσως. Τόν έκάλεισε για τόν έκανε ύποτρογό. Και δεν μετανόησε γι' αυτό.

Ο Ταλλεφράνδου προσέφερε μεγάλες και σοβαρές ύπηρεσιες στον Ναπολέοντα. Όσο για τόν έανό του, ως το τέλος της ζωής του εξακολούθησε να είνε ο ίδιος : 'Ο πιο φιλήθουος, ο πιο ήλιοςτής, ο πιο άνήθικος της έποχής του !...

ΠΑΛΗΣΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΡΑΙΚΟΣ, ΓΕΝΙΤΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΣΑΝΟΣ

Ήταν περασμένα τα μεσάνυχτα. Καμιά φωνή δεν άκούγότανε, κανένα ζωντανό δεν ελάιζε στα σρημαγμένα μέρη και άν κάτω-κάτω κανένα τριζόνι έκανε πός θ' άρχισή τόν παρανοϊκό σκοπό του, ως κ' αυτό σάπανε απ' το φόβο του. Μακριά άκούστηκε ένα μικρό όρνιθι να λαλή πίσω από κάτι χαλάσματα, μα κ' αϊτουνού ή φωνή τρωαγμένη πνίγηκε στο λαθύγι του.

Οι Τούρκοι ήσαν κλεισμένοι στο Κάστρο. Οι Βενετσάνοι τριγύριζαν σαν τ' άγρια στην χώρα, γιατί περίμεναν βρα τήν βρα να φανούν οι Τούρκοι απ' τή θύβα. Οι κάμποι είχανε σρημάξει.

Μά να, από κάτω απ' τής κ' άμορφης Έκκλησιάζε τή στρατά κάποιος προβάλλει. Φτάνει σε κάτι χαλάσματα, βγάξει βαθίν άναστεναγμό κ' άκούει πέρα απ' το βράχο τόν αντίπαλό του και μαζί μ' αϊτόν του νυχτοκόρασα το βραχά βογγητό. Γυρίζει γύρω-γύρω απ' τα χαλάσματα, κουνώντας λυπητερά το κεφάλι του. Πώς άλλος από σένα, άμωρε Άθηνιέ, θα μπορούσε να γνωρίσει το σπίτι σου ; Και δεύει τή μηλίτσα πούχε φτεριμένη με τή δύστηνη τήν άδελφή του, σάθει, παραμεριζει σαν τρέλλος τις πέτρες... Ύστερα φεύγει μακριά απ' εκεί, πάει κατά τήν έκκλησιά, στέκεται, γονατίζει σ' έναν τάφο μπροστά και φιλεί το μάρμαρο του. Χορτάρισε το γονιού σου ο τάφος ! Μά γιατί κλάεις σαν μικρό παιδάκι ; Τάχατες θα ζήσης κ' εσύ αβριο ; Τ' άγρολιούλοδα της άνοιξης χίνουν γύρω τή μηριά σου. Σπατώνεται στη γή, άκούαται το κεφάλι τόν στο χώρο μάγματος και κιντάζοντας τόν όρνου ρωτάει σε τή βραχά κ' έμεινε έρημος και μοναχός στον κόσμο.

Έάρουν απ' τα Τουρκοβόγια κάποιος άλλος προβάλλει και κατεβαίνει μονοπάτι-μονοπάτι πηλά έναν-έναν τους θάχους και κιντάζει γύρω του σαν κάτι να γρησθή. Δεν τόν φοβίζου οι νεράιδες του νερού, μηδ ή νυχτερίδες που τρέλλά κτεραγνίζου και τρέκουν γύρω του. Η άγοριμένη θορία του φαίνεται πιο άγρια μες στο σκοτάδι.

Άλλοι σ' έκείνον πού θ' άπαντήρη στο όρομο του ! Το χέρι του άκουα πάνει το μαχαίρι του. Το βγάξει και πάλι τ' άφινει. Μά όσο ζυγώνει στην έκκλησιά τόσο ημερώνει. Γιατί κιντίνισα και τρέμει σαν κορίτσι, άγρια Γενίτσαρε ;

Σε λίγο βλέπει ένα μαύρο πρόμα νύγεται απ' το κάτω μέρος. Είνε βαθύ σκοτάδι και δεν έσταιγει τί είνε, μα στο φως μιά άστραπτή βλέπει πός ήταν άνθρωπος, ήταν Βενετσάνου.

Ο Γενίτσαρος έγινε πάλι Γενίτσαρος. Βγάξει το μαχαίρι του και γίνετα καταπάνω του. Κιντίνισα γύρω απ' τήν έκκλησιά και σε λίγο έρχονται στα χέρια.

Πετιέτα ο Άθηνιός με το σπαθί στα χέρι και βραίκεται ξάρνον μπροστά τους.

— Έμένα βόηθα, φωνάζει ρωμεία ο Βενετσάνου, να σκοτώσωμε τόν Τούζο τόν άπιστο !...

— Έμένα βόηθα, πατριότη, φωνάζει ρωμεία κ' ο Γενίτσαρος, να σράζουμε τόν άπιστο το φράγκο !...

— Κανέναν δεν βοηθάς, τόν λέει ο Άθηνιός. Τους Τούζους άς τους άγαπούν οι πατάδες μας και τους Βενετσάνους οι άμυαλοι οι λαικοί. Εγώ όμως και τούς δυό τους έξω για έχθρούς της πατριδας μου. Όποιος είνε πιο γερός, άς φανή τόν άλλον, και τούς δυό σας άς σας φανή τα σκιάλι και τα κοράκια... Και σρημόνοντας τ' άματωμένο χέρι τούς λέει :

— Τραβήχτητε απ' εδω, γιατί δεν άφινω να γρηθ ήμια άνθρωπό στού γέρου Κοραφά, τού πατέρα μου, τόν τάφο.

Γιατί με μιάς λέγουν τ' άματα κάτω ; Γιατί άνοιγουνται τρέσι άγκάλες ; Γιατί μιά φωνή από τρία στόματα άκούεται ;

— Άδελφέ μου !

Πώς τάλπειε ο πρώτος πού μικρό τόν πήραν οι Γενίτσαροι, ο δεύτερος πού παιδάκι τόν έκλειραν οι Βενετσάνοι κ' ο μικρός πού τάχατε στήθηκε πού τυχερός για πρώτη φορά να σιμίζου σαν έχθροι στον πατέρα τους τόν τάφο ;

Κόντετε να ζημερώση. Τα ποιάκια μέσα στα χαλάσματα τινά ζουν τα κτερά τους άφινοντας γλυκιά και χαροπή λάλια ;

Τα νυχτοπούλια κρηδόντα στις τριπές και στα χαλάσματα σαν τούς κωκυς ανθρώπους, γιατί φοβόντα μήν τάθου ο ήλιος κ' ή ήμερα και τα μικρά πουλάκια τούς σιχτούν με τις μπτίσες τους. Τ' άστρα κτερισθόντων. Η νυχτερίδα έγινε άφαντη.

Πόσω θα παραξενεύονταν ο διαβίτης άν περνούνας έβλεπε ένα Γραβά, ένα Γενίτσαρο κ' ένα Βενετσάνο γονατισμένους σιμά-σιμά να χίνουν μαύρο δάχρυ, σ' ένα κάτασσο τάφου λιδάρι !

Καιμένη Άθινα !...

ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

